

Вижте се въ огледалото. Съ какво мога да ви бжда полезенъ?

— Слушай, драги. Дойде ми на умъ нѣщо. Това ще остане тайна само между тебъ и менъ. Вземи отъ валета си най-обикновени дрехи и заръчай да оседлаятъ бързо единъ якъ, пѣргавъ конь. Нали при бързъ бѣгъ, отъ тукъ до Катасирти имаме половинъ день?

Кононъ го гледаше смаянъ и не можеше да разбере.

Следъ тържественото посрѣщане въ Силиври, като последна почивка преди влизането въ престолнината, оставаше малкото градче Катасирти. Тѣснитѣ улички бѣха препълнени съ люде, празнично премѣнени, съ цвѣта въ ръжце, неспокойни. Всѣки мигъ се очакваше пристигането на невѣстата. Всички камбани забиха, звучно, съ ликуващъ екъ.

Въ далечината по друма се дигаха облаци прахъ. Блестнаха щитовѣтъ на конниците. Кочиятъ се очертаха, скѣпо нагиздени, теглени отъ по шестъ коня. Тълпата се заблъска. Всѣки се дигаше на прѣсти, всѣки искаше да види, да зърне поне за мигъ невѣстата, за чиято невиждана хубостъ мълвата вече разправяше небивалици. Кочията спрѣ предъ дома на протоногара — виденъ и богатъ ромейски патриций. Всички се струпаха около портата на великолепия домъ. Всѣки искаше да приближи повече стъ другитѣ, да види повече отъ останалитѣ. Сержантитѣ дигнаха високо въ въздуха боздуганитѣ, почнаха да ги размахватъ на всички страни. Тълпата отстъпи назадъ, въ безпокойна навалица. Едва пробиха тѣсна пѣтека, за да мине невѣстата.

— Зито! Зито! — викаха ромейтъ.

— Вива! — надаваха викове латинитѣ.

Най-много се блъскаха двама души, които бѣха успѣли да излѣзатъ на преденъ планъ. Особено по-слабиятъ отъ тѣхъ, съ дълги кестеняви кѣдри и голобрадо лице.

Единъ сержантъ размахна боздуганъ предъ носа му.

— Назадъ!